היו לו אחין מן הראשון ומן האחרון שלא מאומה האם הוא או חולך או מייבם. לאשת בן הראשון אם אחיו הוא הרי טוב ואם לאו נכרית

היא אצלו וכגון שאין אח אלא הוא דליכא לספוקי ביבמה לשוק וכן לאשת בן האחרון: והן. אחין אחד חולץ ואחד מייבם או בן הראשון

או בן האחרון חולץ לה וחברו מייבם אם יבמתו היא הרי טוב ואם לאו נכרית היא ומשום יבמה לשוק ליכא שהרי חלץ לה יבמה: **אין סופג**.

לנו:ו. ג) כחובות

ד) לעיל לו., ה) לעיל יב:

כתובות לט. נדרים לה: נדה

מה. וחוחפחה נדה פ"בו.

ואין, ז) כתובות נא: עד.

נדה נב., ה) ושמות כאו.

כ) ווע"ע תוס׳ לעיל נו:

ב"ה ואי זון.

תורה אור השלם

אחריו ברית כהנת עולם

במדבר כה יג 2. וַהָּקְמַתִּי אָת בְּרִיתִי בִּינִי וּבִינָרְ וּבִין וְדְעַרְ אָחֲרֶיךְּ לְדֹרֹתָם לְבָרִית עוֹלָם לְהַיוֹת –

עולם נולם לאלהים ולווראן בראשית יז בראשית יז

ולי יהושיע:

לא נתפשה:

שׁמֵר פְּתָאיִם יְיָ דַּלּוֹתִי

וְשָׁכַב אִישׁ אֹתָהּ

שִׁכְבַת זֶרע וְנֶעְלֵם מֵעֵינֵי אִישָׁהּ וְנָסְתֵּרֵה וְהִיא אָישָה וְנִסְתְּרָה וְהִיא גָּישָה וְנִסְתְּרָה וְהִיא נָטְמָאָה וְעֵר אֵין בָּה וְהִוא

רֹרתָם לְהְיוֹת לְןּ וּלְוַרְעַךְּ יייז ז

חהליח המז ו

רמדרר ה יג

אָדֶוּן יו בְּוֹ יוֹנְ בְּיְנְיּנֵוּנִ עוֹץ תַּחַת אֲשֶׁר קנֵּא לֵאלֹדְ וַיְכַפֵּר עַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל:

והיתה לו ולורעו

לא א מיי׳ פ״כ מהל׳ איסורי ביאה הלכה יו טוש"ע אה"ע סימן ג :סעיף ח מעיף מ. לב ב מיני שם כלכה ים מוש"ע שם סעיף ט: לג ג מיי פ"ה מהלכות נחלות הלכה ג סמג עשין לו: לד ד מיי פ"כ מהלי

יח: לה ה ו ז מיי׳ שם הלכה כ טוש"ע שם סימן ג :סעיף לו ח מיי

איסורי ביאה הלכה

איסורי ביאה הלכה

תום' חד מקמאי

ארוד שמואל עשרה אחד מהם ובעל הולד שתוקי מאי שתוקי אילימא שוווקי מאי שוווקי אילימא שמשתיקין אותו מנכסי אביו פשיט׳ מי ידעינן אביו מאן ניהו. פי' ואפי' אביו מאן ניהו. פי' ואפי' תפס פשיטא דמפקינן מיניה אלא מאי שתוקי שמשתקין אותו מדין כהונה דכתיב והיתה לו ולזרעו אחריו ובעי' זרעו המיוחם אחריו וליכא המיוחס אווויו וליכא מיתיבי ראשון ראוי להיות כ"ג פי' גבי יבמה שנתייבמה בתוך ג׳ חדשים שמת בעלה קאי ואמאי הא בעי' זרעו המיוחס אחריו וליכא אלא מדרבנן וקרא אסמכתא בעלמא הוא וכי גזור רבנן בזנות בנשואים לא גזור. ובזנות מי גזור רבנן והתנן וכן מי שלא שהתה ג' חדשים אחר בעלה ונשאת וילדה מאי מיתת בעלה אימא סיפא הוא אונן עליהם והם אוננין עליו בשלמא הוא אונן עליהם משכחת לה בנשואין ולקוט עצמות דקמא אלא הם אוננין ועליוז היכי משכחת לה הא מית ליה אלא בגרושה בעלה אימא סיפא הוא אין מטמא להם והן אין מטמאין לו בשלמא הן אין . מטמאין לו לחומרא משום דדלמא כל חד וחד לאו מטמא להם בשלמא לשני לא מטמא ליה אלא לראשון ליטמי ליה ממ"נ אי בריה הוא שפיר קמיטמא ליה ואי דבתרא בזנות ומאי אחר בעלה אחר בועלה וקתני סיפא דעולה במשמר של זה ושל זה ותיובתא דשמואל קירושי מעות שאפילו בנה מורכב לה על כתפה ממאנת והולכת לה: ואוקי בקידושי טעות וכרב יהוקי בקידושי טעודוכוב יהודה אמר שמואל דאמר משום ר׳ ישמעאל והיא לא עליו דהא תרווייהו חזו ליה: בממאנת. לעולם בזנות לא מיתוקמא דהא פסול לעבודה ולא מלי למיתני עולה במשמרו של זה נתפשה אסורה הא נתפשה מותרת ויש לך אחרת שאע"פ שלא נתפשה מותרת ואיזו זו שקידושיה קדושי טעות שאפילו בנה מורכב על כתפה ממאנת והולכת לה: **מתני'** וכן מי שלא שהתה ג' חדשים אחר בעלה ונשאת וילדה ואין ידוע אי בן ט׳ לראשון או בן ז׳ לשני היו לה בנים מן הראשון ובנים מן

הין לו אחין מן הראשון ומן השני בו'. פי' ומתו כולן ולא נשאר אם הוא לבדו חולך או מייבם אבל אם היה לו אח אחר לא דהויא לה ינמה לשוק: ראי זו זו שקירושיה קרושי מעות. אסמכתא בעלמא היא דפשיטא דלאו קידושי נינהוי:

משלם קרן וחומש ואינו חולק על נוגנין לו מוכר התרומה והדמים שלו ואינו חולק בקדשי הקדשים ואין נותנין לו את הקדשים ואין מוציאין את שלו מידו ופטור מן הזרוע והלחיים והקיבה ובכורו יהא רועה עד שיכתאב ונותנין עליו חומרי כהנים וחומרי ישראלים בהיו שניהם כהנים הוא אונן עליהם והם אוננים עליו הוא אינו מטמא להם והם אינן מממאים לו 🌣 הוא אינו יורש אותן אבל הם יורשין אותו ופמור על מכתו ועל קללתו של זה ושל זה יעולה במשמרו של זה ושל זה ואינו חולק אם היו שניהם במשמר אחד נוטל חלק אחד: גמ' סדוקא מיחלץ והדר יבומי אבל יבומי ברישא לא דקא פגע ביבמה לשוק אמר שמואלי העשרה כהנים עומדים ופירש אחד מהם ובעל הולד שתוקי מאי שתוקי אילימא שמשתקים אותו מנכסי אביו פשימא מי ידעינן אבוה מנו יאלא שמשתקין אותו מדין כהונה מאי מעמא אמר קרא יוהיתה לו ולזרעו אחריו בעינן זרעו מיוחם אחריו וליכא מתקיף לה רב פפא אלא מעתה גבי אברהם דכתיב ילהיות לך לאלהים ולזרעך אחריך התם מאי קא מזהר ליה רחמנא הכי קאמר ליה לא תנסב עובדת כוכבים ושפחה דלא ליזיל זרעך בתרה מיתיבי ⊽ראשון ראוי להיות כהן גדול והא בעינן זרעו מיוחם אחריו וליכא זרעו מיוחם אחריו דרבנן וקרא אסמכתא בעלמא יוכי גזור רבנן בזנות בנשואין לא גזור רבנן ובזנות מי גזור רבנן והתנן מי שלא שהתה אחר בעלה שלשה חרשים ונשאת וילדה מאי אחר בעלה אילימא אחר מיתת בעלה אימא סיפא הוא אונן עליהם והם אוננים עליו בשלמא הוא אונן עליהם משכחת לה בנשואין דשני וליקום עצמות דקמא אלא הם אוננים עליו היכי משכחת לה קמא הא מית ליה ואלא בגרושה ומאי אחר בעלה אחר גם בעלה אימא סיפא הוא אין משמא להם והם אינן משמאין לו בשלמא הן אין משמאין לו לחומרא דכל חד וחד דלמא לאו בריה הוא אלא הוא אין מממא להם אמאי בשלמא לשני לא ליטמי ליה אלא לראשון ליטמי ליה ממה נפשך אי בריה הוא שפיר קא מטמא ליה ואי בר בתרא הוא שפיר קא מטמא ליה דחלל הוא אלא לאו בזנות ומאי אחר בעלה אחר בועלה וקתני סיפא עולה במשמר של זה ושל זה ותיובתא דשמואל אמר רב שמעיא בממאנת ממאנת מי קא ילדה והתני רב ביבי קמיה דרב נחמן ∘שלש נשים משמשות במוך קשנה מעוברת ומניקה קשנה שמא תתעבר ותמות מעוברת שמא תעשה עוברה סנדל מניקה שמא תגמול את בנה וימות ואיזו היא קשנה מבת אחת עשרה שנה ויום אחד עד בת שתים עשרה שנה ויום אחד פחות מיכן או יתר על כן משמשת כדרכה והולכת דברי רבי מאיר וחכמים אומרים אחת זו ואחת זו משמשת כדרכה והולכת ומן השמים ירחמו שנאמר ישומר פתאים ה' משכחת לה יבקירושי מעות וכררב יהודה אמר שמואל ידאמר רב יהודה אמר שמואל משום רבי ישמעאל יוהיא לא נתפשה אסורה הא נתפשה מותרת "ויש לך אחרת שאף על פי שלא נתפשה מותרת ואי זו זו שקדושיה

ושל זה אלא היכי משכחת לה דרואה במיחת שניהם ואין מיטמא להן דכהן כשר הוא בממאנת יתומה שמיאנה בבעלה ולא שהתה שלשה חדשים וניסת: משמשות במוך. מותרות (לשמש) ליתן מוך בחותו מקום שלח יתעברו: שמח תעשה עוברה סגדל. עובר שני דוחק את הראשון ופוחת את לורתו בהתפלח (נדה כה): ואי זו היא קטנה. שמתעברת ומתה: מבת "א כו". ולענין מיאון נמי בם י"ב ויום אחד לא ממאנת ומקמי הכי קחני דאי מיעברא מחה פחות מכאן אינה מתעברת כלל יותר על זה אי מיעברא לא מתה: בקידושי טעות. על תנאי ולא נחקיים דנפקא מיניה בלא גיטא וניסת בתוך ג' ומשכחת לה דרואה מיתת שניהן וכהן כשר הוא לפיכך אין מיטמא להן ועולה במשמרו לעבוד דבונות כהאי גוונא דהוי ע"י נשואין לא גזור רבנן: היא. מיעוטא הוא והכי קאמר היא כלומר אשה גמורה דכי לא נאנסה וזינתה אסורה ויש לך אחרת שאף על פי שנבעלה תחת בעלה ברצון מותרת לבעלה ואי זו זו כו': **והולכת לה**. וכיון דלא בעיא מיניה גיטא לאו אשתו הויא ואי זינתה הרי היא כפנויה שזינתה ומותרת לו:

מן יוואסון יבנט מן האחרון הן חולצין ולא מייבמין וכן הוא להם חולץ ולא מייבם היו לו (ב׳) אחים מן הראשון ואחים מן השני שלא מאותה האם הוא חולץ ומייבם והן א׳ חולץ מיבם ייה (זאל כי היה אחד כהן ואחד ישראל נושא אשה הראויה לכהונה היונו מסמא למתים ואם נושא אינו סופג את הארבעים (וא' שייבם) היה אחד כהן ואחד ישראל נושא אשה הראויה לכהונה היונו מסמא למתים ואם נושא אינו סופג את הארבעים ואינו אוכל בתרומה ואינו משלם חומש ואינו חולק על הגורן ומוכר התרומה והדמים שלו ואינו חולק בקדשי מקדש פיי עורות קדשים ואין נותנין להם קדשים פי׳ בכורות וחרמים ואין מוציאים את שלו מידו ופטור מן המתנות ובכורו ירעה עד היות קו כנות היות מהוד מה של מי על כב עד במראל היו שניהם כתנים הם אוננים פליו והוא אונן פליהם הוא אינו מסמא שיסתאב ונותנים פליו הוא אונן פליהם הוא אינו מסמא להם והם אינם מטמאים לה הוא אינו יורש אותם אבל הם יורשים אותו [ואינו] חייב על הכאתו ועל קללתו של זה ושל זה ועלה במשמרו של זה ושל זה ואינו חולק היו שניהם בבית אב אחד נוטלים חלק אחד. בדיני התערובות לא אכתוב דבר מפני שהוא דבר שאינו מצוי:

דלמא לאו כהן הוא: הוא אונן עליהם. לחומרא שמא זה אביו וביום מיתתו אסור זה לאכול בקדשים שמא אנינות חלה עליו וכן הן אוננים עליו וביום מותו הקורים שניהם בקדשים. ופריך בגמרא ה״ד דשניהם היו לו אחים מן הראשון ואחים מן השני חיין א"ת בגרושה אמאי הוא אין שלא מאותה האם הוא חולץ ומייבם והם אחר חולץ ואחר מייבם ״היה אחר ישראל ואחד כהן נושא אשה ראויה לכהן ואין מטמא למתים ואם נטמא אינו סופג את הארבעים אינו אוכל בתרומה ואם אכל אינו משלם קרן וחומש ואינו חולק על הגורן

מטמא לראשון אם בנו הוא הרי טוב ואם אינו בנו הרי הוא חלל וכו׳ מפרש בגמרה: הוה הינו יורש הותן. דיורשיו מדחין אותו אלו אצל אלו והן יורשין אותו דמי מעכב על ידן והוי ממון המוטל בספק וחולקין בין שניהם: ועולה במשמרו כו'. לעבוד וחין בני משמר מעכבין עליו אבל אינו חולק דכל משמר דחי ליה לגבי חבריה: גבו׳ דוקה מיחלן והדר יבומי. היו לו אחין מן הראשון ומן השני שלא מאותה האם דקתני מתני׳ והן אחד חולן ואחד מייבם דוקא מיחלן חד והדר יבומי חבריה אבל יבומי ברישה לה דלמה פגע ביבמה לשוק שמה יבמתו של חברו היה ולה שלו: הולד שמוקי. וכשר הוא דהא פשיטא לו דבו כהו הבא על הפנויה הוא: מדין הכהונה. מלעבוד עבודה. ואף על גב דלענין יוחסין לישא אשה כשר הוא פסול לעבודה: אחריו. שניכר זרעו שהוא שלו: מאי קא מוהר ליה רחמנת. הואיל וההוא אחריו קא דרשת ליה לענין פסול כהונה הכא מאי פסול קא דרשת ביה הא ודאי גבי ישראל כשר הוא כגון עשרה כשרים עומדים ופירש אחד מהם ובעל: זרעך בחרה. כדאמר בפ"ג דקידושין (דף סח:) שפחה הוולד כמוה דכתיב האשה וילדיהי עובדת כוכבים דכתיב כי יסיר את בנךש בנך הבא מן הישראלית קרוי בנך ואין בנך הבא מן העובדת כוכבים קרוי בנך אלא בנה: ראשון ראוי להיום כ"ג. היכא שמייבס אשת אחיו בתוך ג' וילדה ספה בן ט׳ לראשון ספה בן שבעה לחחרון בפרק החולדי: נשלמח הוא אונן עליהם משכחת לה. אפילו בנשוחין ואע"ג דקמא מית ליה כגון שלקטו עלמותיו לסוף שנים מרובות אונן זה ספק עליהם ואסור בקדשים דתנן בפסחים (דף נא:) השומע על מתו והמלקט עלמות אוכל בקדשים לערב אבל כל היום אסור: בשלמא לשני לא ליטמא. שמא בן הראשון הוא וכהן כשר הוא: אלא לאו בונות.

מוסף רש"י

. הוא אינו יורש אותן. לא זה ולא זה. דבני ראשוו מדחו ליה אלל בני אחרון ובני אחרון אלל בני ראשון, . אכל הם יורשים אותו. נין שניהס (לעיל לז:). ופירש אחד מהם. ואין ידוע איזה הוא (כתובות יג:). ראשון. לספק סוס, ראוי להיות כהן גדול. ממה נפשך (לעיל לז.). משמשות במוך. מותרות לתת מוך במקום תשמיש כשהן משמשות כדי שלה יתעברו (לעיל יב:) מותר להן לשמש במוך, ואינן כמשחיתות זרע (כתובות לט.) או: מי הוה לשמש במוך יתעברו (נדה מה.). שמא יתענה (נווז נווז). שמא תעשה עוברה סנדל. ולד שאין לו לורת פנים, וקיימא לן במסכת נדה ולד, משל לחדם שסטר אם חבירו והחזיר לורחו וחוזרת ומתעברת דוחק ה האחד את חבירו ופוחת לורתו (לעיל יב:) שאס תתעבר עובר שני, פוחת השני את נורת הראשון ודומה לסנדל שהוא לג שנים (כתובות לט.) או: כשמתעברת תאומים פעמים שאחד דוחק את חבירו ופוחת את לורתו כדאמרינן אין סנדל שאין עמו ולד (נדה מה.). שמא תגמול את בנה. אס תתעבר תהא לריכה לגמול את בנה מלהניק, כמו (בראשית כא) ויגמל, לשון הבדלה ולוויל ירי) חפרים עיבולה (נדה מה.) מפני שהחלב נטכר כשמחטברה להעתיקו משדים וימות ורחורות למי). **ואיזו היא**

למות (לעיל יב:)**. פחות מיכן. מכת י"א שנה משמשת כדרכה לפי שלא תתעבר** (בתובות למ.) **אינה לריכה לשמש במוך דודאי** ולמות (לעד" רב). פחות מיכן, מכת "יה פנה תפתמת הדרכה נפי שכם ממעכר (בוונבוות 20) נידים ועמש כמון החשר למ מתעכר (נדה מה). או יתר על כן, על כת "יב שנה משמשת כדרכה שלם תמעבר לל ממות (כתובות לם. ובעייז לעיד רב). ודיא לא נתפשה אסורדה. והיא מיעוטל הוא והכי דרים היא לשה ממתא מקדושיה נמורון היא דר לא מלוסה לפורה לבעלה (נדה גב) כלומר נסתם לשה אמרמי לך טעם האיסור מלוי בלא נתפשה הא נתפשה מותרת (כתובות נא:). ויש לך אחרת שאף על פי שלא נתפשה מותרת. שאפילו זינמה שלא באונס מותרת לבעל ולנעל (נדה גה) שלף על פי שכלון מותרת (כתובות על פי שלא נתפשה מותרת. שאפילו זינמה שלא באונס מותרת לבעל ולנעל (נדה גה) שלף שלא לא ציה בי שלא הגובשה הווחדה של השלים למנה למו למוכל מחלה להלבי במינו במינו המהלבים להלבים במינו במינו המהבות נמה ב במה מדרכב לה על כתפה כר'. דלאו נישואין הוו, לענין זנות נמי לא מיתסרא עליה דפנויה בעלמא היא ולא אמרינן בעילות שבעל משגדלה הוו קידושין, דקסבר כל הבועל על דעת קידושין הראשונים הוא בועל ולא נתכוין לאזור ולקדשה (נדה גב.).

ששניהם באו עליה בזנות והלכך אין

מיטמא להן דבין כך ובין כך כהן כשר

הוא ומשכחת הוא אונן עליהם והן

חייב

היו